

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Et Riimbrev, Kjære Glut, her førstegang jeg skriver

Citation: Aarestrup, Emil: "Et Riimbrev, Kjære Glut, her førstegang jeg skriver", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s. 361. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aarestrup05-shoot-workid56689/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

ET RIIMBREV, KJÆRE GLUT,
HER FØRSTEGANG JEG SKRIVER

Onsdag Eftermiddag, d 8de Decbr 1824.

Et Riimbrev, kjære Glut, her førstegang jeg skriver;
Men jeg tør bande paa, ei sidstegang det bliver.
Hos en Veninde, (der formelder sin Respect),
Ret ligefor et Speil, med Haaret strøget kjækt
Fra Panden, og i blotte, bare Trøicærmer,
Jeg Rimets Hakkebræt mig gandske henrykt nærmer.
Tak for Dit sidste Brev! saa langt, o Gud! og smukt!
Og paa saa fiint Papiir, saa ziirlig sammenbukt!
Og E'tet i Dit Segl, det E, min søde Pige!
Mit Bogstav, og ei Dit, hvad andet kan det sige,
End at, hvad Navn angaaer, saa vil Du skifte *Dit*,
(Gud gjøre Pinen kort!) og gjerne føre *mit*.
Tak for de mange Kys, mit Brev paa mine Vegne
Fik af Din Rosenmund, og vil sig selv tilegne;
Men — o, dit Hjerte, Glut, din Sjæl skal vidne om,
At disse søde Kys, de er *min* Eiendom,
Mig høre de kun til, kun mig, og ingen anden.
O misted jeg blot *eet*, saa gik jeg fra Forstanden! —
Nu skjænker Kaffe Du til Tæssebøl maaskee,
Maaskee Du varter op den unge Prom med Thee,
Ja selv maaskee — hvo veed? — Du skjønner smukt
paa Æren,
Og lidt spadserer om med Overkrigskomm'sairen.

I hvad Du ogsaa gjør, Du Himmelske, saa veed
 Jeg at Du tænker dog paa mig med Kjærlighed.
 Thi saadan gaaer det mig; jeg intet foretager,
 Jeg neppe griber fat om mine Støvlehager,
 Saa svæver for min Sjæl Dit Smil, Dit Elskovsblik,
 Og volder Hjertet — ak! et dybt, men saligt Stik.
 End værre gaaer det mig ved Synet af de Smukke;
 Et yndigt Øielaag kan ikke halvt sig lukke
 Og plirende, paa Klem, fortrylle bag sit Slør,
 Før jeg af Længselsqual saa godt som næsten døer.
 Thi dette er vel smukt, men hvad er det at ligne
 Mod Aanden i Dit Blik, min ædle Caroline? —
 Dog — Spas tilsidesat! — Dit Brev, Erindrings Smil,
 Og Haab lykksaliggjør som oftest Din Emil.
 Du spørger, hvi jeg strøg i Brevet et og andet,
 Men ikke tykt nok, ud? Saa viid: det var for *vandet!*
 Og for at vise Dig (hvad Elskov sildig seer),
 At jeg gjør Misgreb, Feil og Bommerter med meer,
 Som *vel* jeg *indseer* og vil ikke skjule *gandske*,
 Just derfor vilde jeg det Skrevne ei forvanske.
 Du selv, mit gode Barn, ihvad Du skrev, lad *staae!*
 Alt, hvad der var i *Dit, mit* Hjerte vide maae.
 I øvrigt, hils fra mig den venlige Pauline!
 Hils Inger! — Begge nu ei Dine blot, men mine!
 Hils Prom, den arme Fyr! og Tæssebølle! husk,
 At han i Blæst og Regn maa døie Veiens Smudsk,
 Og, ædelmodig nok, paa Posten bringe Breve,
 Som gjør ham selv det til Fortvivlelse at leve.
 Og hils Din egen tro, guddommelige Aand
 Fra ham, den evig bandt i sine søde Baand!

Emil.

Efskt:

Beundres kan ei nok, Hjertelskte, Dine Kaaer,
Men sving for langt ei ned med Dine Jodder, Haaer!
Og — ei at glemme! — Tak og Hilsninger fra Venner,
Endeel af de Personer, som Du kjender,
Din Søster, Christensen og slige Bængler,
Min Broder, Jomfru Møller, M
